

ԱՌԱԿ

Խ Ո Ձ .

Խողին մէկը օր մը կերթայ կըմըանէ
 Մեծ պալատի մը ընդարձակ աղպարը,
 Սըրտին ուղած աղան ու կեղտը կըգըսնէ
 Ախոռներուն խոհանոցին քովերը,
 Կըթաւալի կըթաթխըւի մէջերը,
 Խողին խոզը տուն կըդառնայ մեր հիւրը :

« Է՛հ, ինչ նոր բան տեսար նայիմք հոն, խողիկ »
 Հարցուց անոր իւր խոզարած հովիւը .
 « Հարուստներուն տունն է, կըսեն, ոսկւով լիք,
 « Գոհարներուն՝ մարգրիտներուն չկայ թիւը : »

Խանչեց խորդաց խոզն ու ըսաւ. « Ղորդն ըսեմ,
 « Ես հոն բընաւ հարըստութիւն չըտեսայ .
 « Ո՛ր դին նայիս՝ աղտ աղը կելլէ քեղի դէմ .
 « Ես դունչիս ալ չըխնայեցի, հաւատա,
 « Տանն ետեւի աղպարը
 « Ծայրէն մինչեւ իծայրը
 « Տակն ու վըրայ դարձուցի,
 « Աղւոր բան մը չըտեսի : »

Աստուած չընէ որ առակովս ես մէկուն սիրտը կոտրեմ .

Բայց ինչպէս այն կրիտիկոսին խող չըսեմ
 Որ ինչ գիրք ալ առնու ձեռքը կարգալու,
 Տուրք մը ունի՝ միայն գէշ դին տեսնելու :

ԳՈՒԼՈՎ.